



Arrest

nr. 78 751 van 3 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Igbo afkomst. U werd geboren op 27 januari 1980 te Umuguma in Imo state. Uw vader is lang geleden overleden. U woonde samen met uw moeder in Umuguma en u werkte er als meubelmaker. Sinds 2000 had u een homoseksuele relatie met E.U.(...). U werd hierom gediscrimineerd door de jongeren uit het dorp en kon bijvoorbeeld geen werk meer krijgen. Daarom bent u in 2008 naar de nabij gelegen stad Owerri gevlucht. U woonde daar samen in een huis met andere homoseksuele mannen. U had er relaties met A.O.(...) en J.A.(...), maar vooral met C.O.(...). Toen men ontdekte dat er homo's samenwoonden drong men jullie huis binnen. Daarom bent u in januari 2011 weggevlucht naar Lagos. Op de bus leerde u J.O.(...) kennen. Hij is geen homo. U vertelde hem uw probleem en hij stelde voor bij hem te komen wonen. U kon echter geen werk

vinden in Lagos. In maart 2011 bent u dan werk gaan zoeken in Oyo State. Op een dag zat u er in een restaurant. Een man kwam aan met zijn jeep. Iedereen preees hem en hij bestelde eten voor iedereen. U bedankte de man na de maaltijd en vertelde dat u zonder werk zat. De man heette chief J.B.(...). Hij raakte u aan in de nek, iets typisch voor homo's, en vroeg ook naar uw geaardheid. Toen hij u aanraakte was u ontspannen, wat voor u bevestigde dat J.B.(...) ook homo is. Hij zei dat hij u aan werk zou helpen in 1 van zijn bedrijven in Engeland. De volgende dag spraken jullie af in Ikeja. J.B.(...) nam u mee en liet een pasfoto nemen en u betaalde 400 naira. Daarna vroeg hij u om hem de eerste week van mei 2011 te contacteren. U deed dit en hij vroeg uw adres in Lagos. De volgende dag kwam hij u met de wagen oppikken en bracht u naar een voodoopriester. J.B.(...) vertelde de voodoopriester dat u voor 2 jaar naar Europa zou gaan. Tijdens een ritueel moest u een gelofte afleggen om 45.000 euro terug te betalen aan J.B.(...) en te gehoorzamen tijdens uw verblijf in Europa. Als u niet zou doen, zou er een vloek op u rusten. U ging hiermee akkoord omdat u absoluut geld nodig had, onder andere om uw zieke moeder te helpen. Daarna regelde J.B.(...) nog uw valse documenten en konden jullie samen naar Europa vertrekken. J.B.(...) vroeg ook het adres van uw moeder in Umuguma en u hebt het hem gegeven. Op 8 juni 2011 namen jullie het vliegtuig in Lagos. Er gingen ook nog 2 andere jongens mee, maar niemand mocht met elkaar praten. Op 9 juni 2011 kwamen jullie op een voor u onbekende plaats in Europa aan. Met een busje werd u naar een appartement gebracht. Er waren 2 mensen aanwezig in het huis: een blanke en een zwarte Jamaicaan. U kreeg een kamer toegewezen en J.B.(...) vertrok. Twee dagen later kwam de blanke man bij u en begon u aan te raken. Daarna moest u regelmatig gedwongen seks hebben met de blanke en de zwarte man. Toen J.B.(...) op bezoek kwam vertelde u wat er gebeurd was, maar hij zei dat u moest meewerken. In augustus werd u zwaar mishandeld door de Jamaicaan toen hij dronken was. U meldde dit opnieuw aan J.B.(...), toen hij op bezoek kwam. Hij zei alleen dat u het zich niet moest aantrekken. Op 13 augustus 2011 ging J.B.(...) winkelen met de Jamaicaan en u mocht mee. Het was de eerste keer sinds uw opsluiting op 9 juni 2011 dat u buiten kwam. Nadat de boodschappen waren ingeladen gingen J.B.(...) en de Jamaicaan samen het winkelkarretje wegbrengen. U greep uw kans en vluchtte weg. U vroeg een man om u te helpen. Toen pas hoorde u dat u in België was. De man raadde u aan naar de politie te stappen. Later kwam u iemand tegen die u wilde helpen. Een blanke man bracht u op 16 augustus 2011 naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar vroeg u asiel aan. U vertelde ook dat u op 4 december 2011 via een vriend J.O.(...) hoorde dat J.B.(...) op uw adres in Lagos langs was geweest en ook uw moeder getraceerd had en dreigde haar te doden. U vreest J.B.(...) bij een terugkeer naar Nigeria.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven.

Er dient te worden opgemerkt dat u het eerste door u aangehaalde probleem, namelijk vervolging vanwege uw vermeende homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met E.U.(...) en C.O.(...), niet aannemelijk wist te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op 12 september 2011 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ), geen enkele melding gemaakt hebt van uw homoseksuele geaardheid of van uw homoseksuele relaties. Toen u tijdens het gehoor bij het CGVS gevraagd werd waarom u hierover geen melding gemaakt hebt bij de DVZ, antwoordde u dat u er iets over wilde zeggen, maar dat men hiervoor geen tijd had. U verklaart dat men u zei enkel kort uw zaak toe te lichten en dat u bij het CGVS de kans zou krijgen om alles te vertellen (gehoor CGVS, p.6). Hiertegen kan worden ingebracht dat van iemand die internationale bescherming zoekt vanwege vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid en zijn homoseksuele relaties op zijn minst verwacht kan worden dat hij hierover melding maakt bij een eerste gehoor door de asielinstanties. Uw repliek is dan ook geen afdoende verantwoording voor het niet vermelden van dit essentiële element en laat toe om de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent al bij voorbaat in vraag te stellen. De kandidaat vluchteling draagt de verantwoordelijkheid om vanaf het begin van de asielprocedure alle asielmotieven weer te geven. Bovendien moet nog opgemerkt worden dat u in de vragenlijst van het CGVS (p. 3, pt 4,5,8) een vrij omstandige uitleg geeft over uw vermeende problemen met J.B.(...). Uw argument dat men bij de DVZ geen tijd voor u had raakt dan ook kant noch wal.

Daarenboven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden betreffende uw seksuele geaardheid. Ten eerste zijn uw verklaringen over de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid weinig overtuigend.

Over uw eerste homoseksuele contact verklaart dat u in het jaar 2000 (dus op 20-jarige leeftijd) samen douchte met E.U.(...). U nam hiertoe het initiatief. E.U.(...) verzette zich eerst, maar u hebt hem kunnen overtuigen (gehoor CGVS, p.15). Gegeven het heersende taboe op homoseksualiteit in uw land van herkomst zou men verwachten dat een homo net heel omzichtig te werk gaat en probeert zekerheid te verwerven over de intenties en geaardheid van een andere man, vooraleer verdere initiatieven te nemen. In dit licht komt uw verklaring dat E.U.(...) zich verzette, maar dat u hem hebt kunnen overtuigen wel erg roekeloos over. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw eerste homoseksuele contact. Op de vraag wat u voelde toen u besepte dat u homo was, antwoordde u dat het goed voelde en het u gelukkig maakte. Op de vraag of u ook twijfels, onzekerheid of schaamte voelde over het feit dat u homo was, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p.15). Gelet op het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder merkwaardig dat u zich nooit vragen zou gesteld hebben omtrent uw homoseksualiteit. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u besepte dat u homo bent, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie,... omwille van het feit dat uw homoseksuele gevoelens en uw seksuele relatie met E.U.(...) sociaal volstrekt niet aanvaard waren. Dat u uw pas ontdekte homoseksuele voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.

U verklaarde ook dat J.B.(...) u bij jullie eerste ontmoeting in het restaurant aanraakte in de nek, iets wat volgens u typisch is voor homo's, en dat hij ook vroeg naar uw geaardheid. Toen hij u aanraakte was u ontspannen, wat voor u een bevestiging was dat J.B.(...) ook homo is (gehoor CGVS, p.5). Wat opvalt is dat deze verklaringen gekunsteld en onrealistisch overkomen. Bovendien is het ook weinig geloofwaardig dat J.B.(...) u bij een eerste ontmoeting, in een vol restaurant dan nog, zomaar naar uw geaardheid zou vragen. Gegeven het heersende taboe op homoseksualiteit in uw land van herkomst zou men verwachten dat een homo net heel omzichtig te werk gaat en de vraag naar iemands geaardheid niet zomaar stelt bij een eerste ontmoeting met iemand op een openbare plaats. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw relaties met E.U.(...) en C.O.(...) weinig aannemelijk. Over uw relatie met E.U.(...) stelt u dat zijn moeder en zijn oom wisten dat hij homo was en ook dat u homo was. U zegt ook dat ze hem erom haatten en ze hem hadden doodgeschoten indien ze een wapen hadden (gehoor CGVS, p.16). Even verder in het gehoor verklaart u echter dat E.U.(...) samenwoonde met zijn moeder en zijn 2 zussen (gehoor CGVS, p.16). Op de vraag waarom ze met hem samenwoonden ondanks het feit dat ze hem haatten en hem wilden doden, antwoordde u dat ze hem niet konden stoppen en wel hun beklag deden (gehoor CGVS, p.17). Deze uitleg overtuigt niet. Gegeven het heersende homofobe klimaat in Nigeria en uw verklaring dat de familie van C.O.(...) hem haatte vanwege zijn geaardheid is het weinig plausibel dat zijn familie gewoon met hem bleven samenwonen. Verder verklaart u over de start van uw relatie met C.O.(...) dat jullie per toeval aan het praten waren, dat C.(...) u aanraakte, dat u glimlachte en zei dat u ook homo bent en dat jullie zo een relatie begonnen zijn. Op de vraag hoe u wist over de homoseksuele geaardheid van C.O.(...) verklaart u dat jullie elkaar hebben leren kennen op restaurant. U vroeg hem of hij homo is en hij zei ja. U zei: ik ook en zo begon het (gehoor CGVS, p.17). Eerst en vooral lijkt het erg vreemd dat een relatie op die manier tot stand zou komen. Uw verklaringen hierover komen dan ook weinig doorleefd over. Daarenboven is het erg bizar dat u en C.O.(...) in een restaurant zonder omhaal aan elkaar te kennen gaven dat jullie homo zijn. Gegeven het heersende taboe op homoseksualiteit in uw land van herkomst zou men verwachten dat homo's net heel omzichtig te werk gaan en hun geaardheid niet zomaar prijs geven aan iemand met wie ze aan de praat raken, en al zeker niet op een publieke plaats. Het gegeven dat jullie dat volgens uw verklaringen wel deden komt dan ook erg ongeloofwaardig over.

Ook andere voorbeelden staven de onvoorzichtigheid waarmee u omging met uw vermeende homoseksuele geaardheid. U verklaart dat u moest wegvlugten uit uw dorp Umuguma omdat u geïsoleerd werd wegens uw geaardheid (gehoor CGVS, p. 2,13). Wanneer doorgevraagd werd naar de reden waarom men u beschuldigde homo te zijn, verklaarde u dat u en uw partner alles samen deden, jullie relatie niet verborgen, elkaars hand vasthielden op straat en elkaar omhelsden en kusten op straat (gehoor CGVS, p. 13). Gegeven het heersende taboe op homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder vreemd dat u en uw partner E.U.(...) jullie relatie niet verborgen hielden en elkaar openlijk kusten en omhelsden op straat. Uw verklaringen komen opnieuw erg ongeloofwaardig over. Nadat u volgens uw verklaringen wegvlucht was uit Umuguma wegens discriminatie omwille van uw geaardheid, moest u volgens uw verklaringen opnieuw vluchten uit Owerri omdat men er eveneens ontdekt had dat u homo was. Men dreigde u zelfs te offeren. Daarom bent u in januari 2011 wegvlucht naar Lagos (gehoor CGVS, p.2,3,13,14). Op de bus naar Lagos leerde u J.O.(...) kennen.

U vertelde hem over uw situatie en over het feit dat u homo bent (gehoor CGVS, p. 14,15). Met ander woorden: ondanks het feit dat u voor een tweede keer diende te vluchten vanwege uw geaardheid en bovendien bedreigd werd met uw leven, zou u op de bus naar Lagos toch een voor u onbekende persoon aangesproken hebben en hem zomaar verteld hebben dat u homo bent en dat u wegvluchtte wegens vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid. Dergelijk roekeloos gedrag valt totaal niet te rijmen met het feit dat er een sociaal en religieus stigma ten aanzien van homoseksualiteit heerst in uw land van herkomst. Uw verklaringen komen dan ook niet ongeloofwaardig over.

Ten vierde hebt u geen kennis van de juridische positie van homoseksuelen in België. Zo verklaart u dat u bij aankomst in België niet wist of homoseksualiteit door de Belgische wetgeving is toegelaten (gehoor CGVS, p.17). Het is op zijn minst bizar dat u uw land van herkomst verlaat vanwege een vrees voor vervolging wegens uw vermeende homoseksuele geaardheid, maar tegelijk niet op de hoogte bent of homoseksualiteit in het land waar u bescherming zoekt al dan niet door de wet is toegelaten. Op de vraag of u het dan nú weet, antwoordt u dat u het eerlijk gezegd niet weet (gehoor CGVS, p.17). Van iemand die bij aankomst in het land waar hij asiel vraagt wegens zijn homoseksuele geaardheid niet weet of homoseksualiteit door de wetgeving is toegelaten, zou men toch tenminste verwachten dat hij inspanningen doet om hierover meer informatie te verzamelen. Dat u gedurende de bijna 5 maanden dat u in België verblijft geen enkele poging ondernam om hierover uitsluitsel te verkrijgen en tot op de dag van vandaag niet weet of homoseksualiteit door de Belgische wetgeving is toegelaten, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende homoseksuele geaardheid.

Uit alle bovenstaande vaststellingen kan dan ook enkel besloten worden dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met E.U.(...) en C.O.(...). Bijgevolg kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden vervolging wegens uw homoseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met E.U.(...) en C.O.(...). Voor wat het tweede door u aangehaalde probleem betreft, met name dat u na uw aankomst in België door chieft (J.B.(...)) gedwongen werd om seks te hebben met mannen, kan het volgende worden opgemerkt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat vragen kunnen worden gesteld bij het waarheidsgehalte van deze (homo)seksuele exploitatie in opdracht van J.B.(...). Hiervoor werd reeds opgemerkt dat u uw homoseksuele geaardheid volstrekt niet overtuigend heeft gemaakt, zodat men zich bij voorbaat kan afvragen waarom J.B.(...) u in België in de homoseksuele prostitutie zou inschakelen. Bovendien verzaakte u uw beweerde opsluiting en seksuele uitbuiting in België aan te geven bij de politie, niettegenstaande iemand u nochtans aangeraden had om naar de politie te gaan (gehoor CGVS, p.5). Dit laat andermaal toe om de geloofwaardigheid van de door u beweerde seksuele uitbuiting in vraag te stellen. Tevens verklaart u dat u in België aan de seksuele exploitatie van J.B.(...) wist te ontsnappen doordat u mee mocht om te winkelen en J.B.(...) en de Jamaicaan samen het winkelkarretje gingen wegbrengen (gehoor CGVS, p.5). Deze uitleg komt ongeloofwaardig over. Het is al vreemd dat men u na 2 maanden opsluiting zou meenemen naar een winkel terwijl daar klaarblijkelijk niet echt een gegronde reden voor was. Het is echter nog veel vreemder dat J.B.(...) en de Jamaicaan vervolgens samen een winkelkarretje zouden gaan wegbrengen, volgens uw verklaringen omdat ze aan het praten waren, en u dus onbewaakt alleen zouden achterlaten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw relaas over uw ontsnapping.

Ook het feit dat u toch besloot om met J.B.(...) mee te gaan naar Europa, ondanks alle negatieve voortekenen lijkt weinig waarschijnlijk. Zoals hierboven reeds werd weergegeven is uw kennis over J.B.(...) beperkt. U ontmoette J.B.(...) voor de eerste keer in uw leven in een restaurant en hij beloofde u werk (gehoor CGVS, p.4). U hebt geen informatie gevraagd over de naam van dit bedrijf. U verklaarde hierover dat u wanhopig op zoek was naar werk (gehoor CGVS, p. 9). U hebt ook nooit navraag gedaan bij andere mensen over J.B.(...) omdat J.B.(...) u gezegd had aan niemand iets verder te vertellen (gehoor CGVS, p.10). Op de vraag of u dit niet vreemd vond, antwoordde u dat u er niet aan dacht en dat u enkel dacht aan het werk dat u zou krijgen (gehoor CGVS, p.10). Zonder u in te lichten bracht J.B.(...) u vervolgens naar een voodoo-priester waar in een ritueel vastgelegd werd dat u na 2 jaar 45.000 aan hem moest terugbetalen (gehoor CGVS, p. 4). Op de vraag of u niet achterdochtig werd nadat u ongewild dit ritueel moest ondergaan, antwoordde u opnieuw dat u op zoek was naar werk (gehoor CGVS, p.9). Op de vraag waarom u akkoord ging om na 2 jaar 45.000 euro terug te betalen, zei u opnieuw dat u op zoek was naar werk (gehoor CGVS, p.9). U ging er ook mee akkoord om van dan af alle bevelen van J.B.(...) op te volgen. U ging hiermee akkoord omdat u op zoek was naar werk (gehoor CGVS, p.9). U gaf J.B.(...) het adres van uw moeder, ondanks het feit dat u

niet wist waarom hij dat nodig had. Als u gevraagd werd waarom u dit deed, antwoordde u dat hij u wou helpen en dat u alles deed wat hij u vroeg (gehoor CGVS, p.9,10). Daarna zou het voor u nog steeds mogelijk geweest zijn om te vluchten en niet met J.B.(...) mee te gaan naar Europa. Op de vraag waarom u na het voodoo-ritueel en de belofte 45.000 euro terug te betalen toch besloot om met J.B.(...) mee te gaan naar Europa, antwoordde u opnieuw dat u heel dringend werk nodig had (gehoor CGVS, p. 10). U verklaarde ook dat u nooit achterdochtig geweest bent over het verhaal van J.B.(...) om in een bedrijf in Europa te gaan werken (gehoor CGVS, p. 9). Het feit dat u volgens uw verklaringen nooit achterdochtig geworden bent en J.B.(...) steeds bleef vertrouwen ondanks alle negatieve signalen is weinig aannemelijk. Uw steeds terugkerende uitleg dat u dringend werk nodig had voldoet daarbij niet. Het is niet logisch dat men, omdat men werk nodig heeft, plots een persoon die men nauwelijks kent blindelings begint te vertrouwen en alle negatieve signalen negeert. Uw verklaringen komen dan ook ongeloofwaardig over.

Uit dit alles blijkt dat uw verklaringen inzake uw beweerde seksuele exploitatie in opdracht van J.B.(...) volstrekt niet overtuigend overkomen. Bijgevolg kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria J.B.(...) en de gevolgen van het voodoo-ritueel zou vrezen (gehoor CGVS, p. 12).

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst of reisweg zou kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) alsook artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 december 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Pidgin Engels machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in

de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is.

Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de motivering als geheel dient te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Ook benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat betreft de vragenlijst die op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) ingevuld werd, stelt verzoeker dat er onvoldoende aandacht werd besteed aan het feit dat er toch wel enig schaamtegevoel is bij het feit homoseksueel te zijn en een dergelijke vragenlijst niet de meest geschikte manier is om dit naar voor te brengen. Verzoeker meent dat uit het feit dat hij pas op het ogenblik van het gehoor bij het

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) voor de eerste keer gesteld heeft dat hij homoseksueel is, niet kan af worden geleid dat hij geen homoseksueel zou zijn.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). De Raad dient hier op te merken dat het feit dat verzoeker homoseksueel zou zijn de kern van zijn asielaanvraag is. Zijn volledige vrees voor vervolging is hierop gebaseerd, het volstaat dan ook niet voor verzoeker om louter te stellen dat er toch enig schaamte gevoel is bij het feit homoseksueel te zijn en dat deze vragenlijst niet de meest geschikte manier is om dit naar voor te brengen, temeer dat verzoeker in deze vragenlijst verklaarde dat hij verplicht werd homoseksuele handelingen te ondergaan.

Waar de bestreden beslissing stelt geen geloof te hechten aan de manier waarop verzoeker zijn homoseksualiteit heeft ontdekt en beleefd, wijst verzoeker erop dat de gevoelens van een persoon, evenals de gedragingen en het karakter van iemand geen exacte wetenschap zijn, waardoor de bestreden beslissing elke grondslag zou missen. Verzoeker werpt op dat zelfs indien zijn gedrag roekeloos en onbegrijpelijk zou zijn voor iemand anders, hieruit niet kan afgeleid worden dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoeker benadrukt nog eens dat het gegeven van het eerste homoseksuele niet vanuit een puur rationeel en wetenschappelijk oogpunt kan gezien worden. Verder haalt de commissaris-generaal ook geen enkele studie of rapport aan over hoe een homoseksueel zich gedraagt en hoe zijn eerste contacten verlopen. Ook met betrekking tot J.B.(...), die in het midden van een restaurant een dergelijke houding vertoonde, meent verzoeker dat dit niet als ongeloofwaardig kan overkomen. Verzoeker wijst erop dat er een zeer groot taboe rust op homoseksualiteit in zijn land van herkomst en dat hij het dus niet altijd gemakkelijk had om deze zaken kenbaar te maken.

De Raad beaamt uiteraard dat gevoelens en gedragingen van persoon tot persoon afhangen en geen exacte wetenschap zijn. De Raad is evenwel van mening dat hieruit niet kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing elke grondslag zou missen. De Raad stelt vast dat in verzoekers land van herkomst een sfeer van taboe hangt rond homoseksualiteit en deze sfeer wordt ook door verzoeker erkend. Opmerkelijk is dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker alles behalve voorzichtig om is gegaan met het feit dat hij homoseksueel is, en dit komt helemaal niet doorleefd over. Na twee maal zijn woonplaats te hebben moeten verlaten omdat men wist dat verzoeker homoseksueel was vertelt verzoeker nog steeds zonder hierbij verder na te denken aan twee wildvreemde mensen dat hij homoseksueel is. In een maatschappij waar zo een taboe rust op homoseksualiteit komt het zeer ongeloofwaardig over dat verzoeker niet voorzichtiger zou omgaan met het uiten van zijn seksuele geaardheid. Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn dan ook niet aannemelijk.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn relaties met E.U.(...) en C.O.(...) niet geloofwaardig zijn, stelt verzoeker dat deze verklaringen in het juiste kader dienen gezien te worden. Gezien de taboesfeer in verzoekers land van herkomst was de familie van E.U.(...) uiteraard niet zeer gelukkig met zijn homoseksualiteit en ook zeer boos, maar dit wilde niet zeggen dat zij in werkelijkheid zouden overgaan tot het doden van een familielid. De uitlating die verzoeker aanhaalde was slechts een uiting van boosheid, droefheid en schaamte waarbij zij machteloos waren. Verzoeker merkt nog op dat de verklaringen omtrent E.U.(...) en C.O.(...) door elkaar gehaald worden, aangezien het niet meer duidelijk is in de motivering op p. 3 over wie de bestreden beslissing het heeft.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

Verzoeker stelt dat hij juist zijn dorp diende te verlaten omdat hij en zijn partner openlijk voor hun relatie uitkwamen en de kern van het probleem is dat homoseksualiteit niet aanvaard wordt in zijn land van herkomst. Maar er kan desondanks niet geëist worden dat verzoeker zijn relatie geheim houdt om geen problemen te kennen. Verzoeker stelt dat hij uiteindelijk niet meer kon leven met het verbergen van zijn geaardheid, daarom diende hij een tweede keer te vluchten naar Lagos. Verzoeker meent dan ook dat hem niet kan worden aangewreven dat hij roekeloos gedrag zou aan de dag gelegd hebben, omdat dit de zaken totaal omdraait.

Zoals hoger reeds vermeld is de Raad van mening dat indien verzoekers gedraging niet als roekeloos bestempeld kunnen worden ze toch alles behalve voorzichtig te noemen zijn. Het is zo dat van verzoeker inderdaad niet geëist kan worden dat hij zijn relatie geheim houdt om geen problemen te kennen. Maar de Raad merkt ook op dat verzoeker zelf meermaals heeft aangehaald dat er in zijn land van herkomst een zeer groot taboe rust op homoseksualiteit, dat er wel van verzoeker verwacht kan worden dat hij enige voorzichtigheid toont. Uit verzoekers verklaringen komt voort dat verzoeker dit helemaal niet heeft gedaan. De Raad is van mening dat de bestreden beslissing weldegelijk een afdoende motivering geeft waarom de commissaris-generaal verzoekers homoseksuele geaardheid niet geloofwaardig vindt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar de bestreden beslissing verzoeker verwijt geen kennis te hebben van de rechtspositie van homoseksuelen in België stelt hij dat er verkeerdelijk geen rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker niet wist dat hij in België terecht zou komen. Bovendien kent verzoeker de landstalen niet, dus kan hij zich moeilijk in het Belgisch recht verdiepen.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker omtrent het seksueel misbruik door J.B.(...) en diens entourage stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen enkel deugdelijk element naar voren brengt om deze te ontkrachten. Verzoeker was beschaamd over hetgeen hem was overkomen en kon ook geen nadere informatie geven over de locatie waar hij gedurende twee maanden opgesloten was. Verzoeker meent ook dat hem niet kan worden verweten dat hij niet onmiddellijk door had dat J.B.(...) kwade bedoelingen had. Verder wijst verzoeker erop dat voodoo-rituelen in verzoekers land van herkomst zeer vaak worden toegepast en dat dit een zeer grote impact had op hem. Ook merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal niet in twijfel trekt dat verzoeker afkomstig is uit Nigeria. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk een waardeoordeel velt, maar dat ze niet kan uitsluiten dat het door verzoeker vertelde relaas wel degelijk geloofwaardig is.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Vooreerst kan worden opgemerkt dat vragen kunnen worden gesteld bij het waarheidsgehalte van deze (homo)seksuele exploitatie in opdracht van J.B.(...). Hiervoor werd reeds opgemerkt dat u uw homoseksuele geaardheid volstrekt niet overtuigend heeft gemaakt, zodat men zich bij voorbaat kan afvragen waarom J.B.(...) u in België in de homoseksuele prostitutie zou inschakelen. Bovendien verzaakte u uw beweerde opsluiting en seksuele uitbuiting in België aan te geven bij de politie, niettegenstaande iemand u nochtans aangeraden had om naar de politie te gaan (gehoor CGVS, p.5). Dit laat andermaal toe om de geloofwaardigheid van de door u beweerde seksuele uitbuiting in vraag te stellen. Tevens verklaart u dat u in België aan de seksuele exploitatie van J.B.(...) wist te ontsnappen doordat u mee mocht om te winkelen en J.B.(...) en de Jamaïcaan samen het winkelkarretje gingen wegbrengen (gehoor CGVS, p.5). Deze uitleg komt ongeloofwaardig over. Het is al vreemd dat men u na 2 maanden opsluiting zou meenemen naar een winkel terwijl daar klaarblijkelijk niet echt een gegronde reden voor was. Het is echter nog veel vreemder dat J.B.(...) en de Jamaïcaan vervolgens samen een winkelkarretje zouden gaan wegbrengen, volgens uw verklaringen omdat ze aan het praten waren, en u dus onbewaakt alleen zouden achterlaten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw relaas over uw ontsnapping.(...)"*. Hieruit bleekt reeds dat de stelling dat de commissaris-generaal geen enkel deugdelijk element naar voren brengt niet kan bijgevalen worden. Het feit dat verzoeker beschaamd was en geen verdere informatie kon geven over de plaats waar hij vastgehouden werd is verder geen afdoende verklaring voor het feit dat verzoeker geen aangifte heeft gedaan bij de politie. De Raad merkt daarenboven op dat verzoeker in zijn Vragenlijst (nr. 5) stelde dat hij een aangifte deed bij de politie terwijl hij dit tijdens het gehoor ontkent.

Verzoeker citeert vervolgens uit het UNHCR *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van januari 1992 (hierna: UNHCR Proceduregids) en het UNHCR *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* van 16 december 1998 (hierna: UNHCR bewijsnota) en stelt dat hem het voordeel van de twijfel gegeven dient te worden omdat hij zijn asielaanspraak coherent heeft gebracht. Hij wijst er verder op dat hij reeds een begin van bewijs heeft geleverd. Verzoeker meent daarentegen dat de bestreden beslissing zich baseert op vage argumenten en vermoedens om te

stellen dat verzoekers relaas niet geloofwaardig zou zijn. Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat een beslissing tot weigering niet kan gebaseerd worden op loutere vermoedens en citeert hier een passage uit het rapport *“Assessment of Credibility in Claims for refugee protection”*, 31 januari 2004 van de Immigration and refugee board of Canada.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de UNHCR proceduregids merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van de UNHCR bewijsnota merkt de Raad op dat deze nota, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Met betrekking tot het voordeel van de twijfel benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Zoals hoger aangegeven en ook in de bestreden beslissing reeds aangegeven werd, is de Raad niet overtuigd van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, aldus kan het voordeel van de twijfel niet gegeven worden aan verzoeker.

Verzoeker stelt dat hij aangetoond heeft in aanmerking te komen voor de status van vluchteling, zodat de bestreden beslissing het artikel 1 van het vreemdelingenverdrag schendt alsmede het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in

het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS